štění. Při tom se podotýká, že prodej je pojmem právním a že je proto třeba zvláště v tomto případě, v němž šlo o dva bratry, dále, kde podle tvrzení obžalovaného kůže byla zpracována v jeho obchodních místnostech, a kde obžalovaný podle smlouvy prohlásil, že zpracovaná obuv bude k disposici poškozeného, zjistiti přesně skutkové okolnosti, z nichž by se dalo usuzovati, zda byl tu prodej kůže jako materiálu, anebo její zpracování na účet obžalovaného. Pokud se týče výhrady vlastnického práva, jest podotknouti, že, pokud šlo o zboží do komise dané, tedy o kůži jako materiál, tato výhrada byla proti obžalovanému zbytečná, ačkoliv přípustná. Pokud se však tato výhrada týkala obuvi vyrobené z materiálu, příčila by se výhrada pojmům občanského práva o nabytí vlastnictví; neboť obuv, která v době uzavření smlouvy ještě neexistovala, nemohla se už tehdy státi vlastnictvím poškozeného (rozh. kurie čís. 296/1901), nehledíc ani k tomu, že nebylo tu ani později právního způsobu nabytí vlastnictví (odevzdání držby poškozenému) výrobcem jako vlastníkem nové věci, odlišné od dřívějšího materiálu. V důsledku toho nemohl si poškozený platně předem vyhraditi ještě neexistující vlastnické právo na obuvi, která teprve později měla býti vyrobena jako věc nová. Z toho však, co bylo shora uvedeno, plyne, že při výroku odsuzujícím pro zločin zpronevěry jde o případ 1. odst. § 35 por. nov. a proto byl rozsudek odvolacího soudu i v této části a v důsledku toho i v dalších výrocích zrušen a věc odkázána k novému přelíčení a rozhodnutí.

Čís. 4359.

I dvůr věznice požívá ochrany podle §§ 330—332 tr. zák.

(Rozh. z 27. ledna 1932, čís. Zm IV 234/31.)

Četnická hlídka odváděla zatčeného I. G. do věznice okresního úřadu k odpykání trestu. Obžalovaní I. A. a O. A. pokusili se cestou dvakrát násilím osvoboditi I. G. z moci četníků. Když četníci přišli s I. G. na dvůr okresního úřadu, zavřeli dvéře dvora a požádali dozorce vězňů R. Š., aby dával pozor u brány, než oni dopraví zatčeného I. G. do věznice. Obžalovaní však dvéře násilím vyvrátili, dozorce odstrčili a vběhnuvše na dvůr, přiskočili k zatčenému I. G., chtějíce ho osvoboditi. Četníci je pak vypudili ze dvora. Soud prvé stolice uznal obžalované vinnými přečinem násilí proti úředním osobám podle § 4 odst. II. zák. čl. XL:1914 a zločinem porušení domácího pokoje podle §§ 330, 331 čís. 2 tr. zk. Odvolací soud na odvolání obžalovaných zrušil rozsudek prvého soudu z důvodu zmatečnosti podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. co do kvalifikace a, zahrnuv skutkový stav, na jehož základě byli obžalovaní prvým soudem uznáni vinnými zločinem podle § 330, 331 čís. 2 tr. zák., do skutkového stavu, zakládajícího přečin podle § 4 odst. II. zák. čl. XL:1914, kvalifikaci podle §§ 330, 331 čís. 2 tr. zák. pominul.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti veřejného obžalobce, podané z důvodu zmatečnosti podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. a kvalifikoval činy obžalovaných tak, jak učinil soud první stolice.

Důvody:

Zmateční stížnost veřejného žalobce jest důvodná. V jednání obžalovaných, jež soud první stolice kvalifikoval jako zločin porušení domácího pokoje podle §§ 330 a 331 čís. 2 tr. zák. i jako přečin násilí proti orgánu vrchnosti podle § 4 zák. čl. XL:1914, shledal vrchní soud jen skutkovou podstatu pokračujícího přečinu násilí proti orgánům vrchnosti podle § 4 odst. II. zák. čl. XL:1914, vycházeje z právního názoru, že trestní zákon předpisem §§ 330, 331, 332 tr. zák. chrání jen domácí právo a pokoj soukromých osob, z čehož plyne, že neoprávněné vniknutí do veřejných místností a na ohrazené místo, patřící k takovým veřejným místnostem, nespadá pod citované §§ zákona. Tento názor odvolacího soudu jest mylný. Ustanovení § 330 tr. zák. nelze vykládati tak, že jím zákon chtěl poskytovati ochranu jen soukromým bytům a k nim příslušejícím místnostem a že veřejné budovy a k nim náležející místnosti z ochrany zákona jsou vyloučeny. Naopak podle nepochybné již v praxi zásady jest považovati za byt i veřejné budovy, resp. jejich části, pokud buď slouží za soukromý byt, aneb tvoří jeho součást, dále i samy veřejné místnosti po době, kdy už nejsou volně přístupny obecenstvu, jakož i jinak veřejným účelům sloužící místnosti, jakmile osoba jimi disponující vstup do nich zakázala, nebo jestliže pachatel byl z nich oprávněnou k tomu osobou vykázán. Zjištěný čin obžalovaných tvoří tedy i skutkovou podstatu zločinu porušení domácího pokoje podle § 330 tr. zák.

Čís. 4360.

Zákon v § 530 tr. zák. nepředpisuje, že musí býti ve stíhacím návrhu k zachování žalobního práva vždy a bezvýjimečně označen pachatel zcela určitě nebo navrženo býti potrestání právě určitého pachatele.

I v trestním oznámení proti neznámým pachatelům lze po případě spatřovati stíhací návrh (zažalování) po rozumu § 530 tr. zák., byl-li v něm přesně označen skutek, jehož soudní stíhání se žádá, a uvedeny zároveň veškeré soukromému obžalobci tehdy známé důvody proti několika osobám, v jejichž okruhu jest podle těchto půtahů hledati pachatele.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1932, Zm I 210/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromých obžalobců do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Litoměřicích ze dne 20. prosince 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 1 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491, 493 tr. zák., zrušil napadený rozsudek